

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Почислені числа по 6 кр.
в борті газет Л. Горювіча в
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рус-
ких свят.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петровича
ч. 2), куда всі дописи адре-
сувати належить. — Бюро
редакції отворене щодня
від 8. рано до 8. ветером

3 міст і сіл.

(На вступ геніяльна поезія).

Schon allzu arg ist uns're Lage!
Wir sind, o Vater, hart bedrückt!
Und harren nur von Tag zu Tage,
Wann Gott uns Hilfe schickt.
Wir sind in Wünschen sehr bescheiden,
Doch wird zu lang das Harren schon;
Drum treten wir mit unseren Leiden
Vor Deinen Hohen Thron.

Се одна строфка з поезії, адресованої до цесаря, а поміщеної в книжечці: Die ruthenische Massendeputation in Wien, яка сими днями появилася у Львові.

Класичний сей поет-Русин, котрий з дня на день жде на поміч Бога (як виходить з поезії: против Поляків), та коли Бог не помагає, то відзиваєся о поміч до цесаря, бо Русинам вже сприялося чекати!... Подумайте лиш собі, що сей Русин, хоч in Wünschen sehr bescheiden, але жадає таки не мало: перше всього думає, що сам Господь повинен був взяти участь в минувших галицьких виборах і то, розумієся, против Поляків, а коли сене сталося, то вже-ж ніхто инший, лише конституційний цесар повинен тепер приказати Полякам: „Сидіть тихо! нехай рускі опозиціоністи стануть послами!“

Геніяльний ест сей поет через те, що коротко виповів усю льогіку Русинів, усі чуття і бажання їх. Не можемо втерпіти, щоби не познакомити коротко наших читателів з сим геніяльним твором. Зміст поезії сего німецько-руського поета такий:

„Батьку наш! Ми гнетені Русини, що не раз боронили престол, приходимо до тебе зі скаргою. Хто не знає нашого пожертвування, хто не бачив, як ми проливали кров за цесарський престол? Але часи змінилися — і давніші повстанці-Поляки стали тепер верховодами, а ми стали невольниками. Що гірше, они безличні, ще й очорнили нас перед тронем. Гнетуть нас страшно.

Занадто тяжке вже наше положення! Надії на Бога не маємо, тому вдаємося до тебе, батьку наш і цесарю! Вислухай нас, дай нам наших послів (розумієся таких, яких посол Романчук хоче). O hilf uns, Vater, hilf den Kindern, die stets Dir waren treu! Ми готові до жертв, але возьми нас в опіку!

Не знаємо, хто автор сеї класичної поезії, тому на жаль не можемо подати его славного імени до прилюдної відомости. Але що ему ся поезія вдала ся, що він у ній схопив головні прикмети Русинів, що він через те заслужив собі

на нерукотворний пам'ятник, то видима річ.

Русин... галицький Русин — що се за чоловік? Він перодовсім поет, пише як треба не лиш рускі але й німецькі елегії та апострофи, в котрих гірко плаче. Відтак він невдоволений з предивного ладу в природі, що бувші повстанці, вороги держави, стають з часом верховодами в державі. На его думку, провин дідів і батьків не треба би Полякам забувати, так само як нам давних наших заслуг, за котрі нам в найдалішій покійній всьому належить ся...

Відтак Русин займає прихильно-вижидаче становище... Жде на поміч від Бога і має навіть досить дикі претенсії до Вседержителя світа, щоби він менше любив Поляків як Русинів. Бог очевидно не робить ріжниць поміж Поляками а Русинами, на всіх дивиться ласкавими очима, у вибори не мішаєся, отже Русин жде і жде, поки ему не вкучить ся. Стане нетерпеливий і вдає ся до другої інстанції — до цесаря. Цілком так як наш селянин в процесях. . . Коли цесар не порадить, то вже як знаємо з *Батьківщини*, Русини нігде виходу нема. Гинь, душе християнська, ні за яких табаки! Клади ся у домовину і ка-

4

КЛОПОТИ САВЧИХИ.

Оповіданє з маломіського життя.

Написав
ОСИП МАКОВЕЙ.

(Далше.)

А був Зіркатий варт — так аби не помилити ся — як на доброго купця яких сторинських, може без двох, трьох, але таки варт був. І як то погана людська натура у всіх, так і в Савки зараз десь по святім Спасі де не ввляла ся погана думка, аби Зіркатому смерть зробити і ті гроші за него взяти. Прийшов до хліва, обмацав Зіркатого з одного і другого боку, вдарив его немилосердно по рилі, коли той шукав чогось в руках, і вернувшись до хати, каже до жінки:

— Зіркатого треба би вже різати; вже більше не потоветіє.

Як то почув Михась, що був у хаті і щось читав, бо мама казала, — кинув книжку, припав до тата і ну его просити:

— Не різте ще, тату, Зіркатого; він мій; май ще годув ся.

— А чо буде дармо їсти? — так батько на то.

— Та він уже й так мало що їсть — відповідає син — а ми его в осени заріжемо і я собі конушок справлю.

А Савчиха, дуже тепер до сина прихильна, обстала за Михасем і каже:

— Та най там ще в хліві лежить; тільки

потіхи для Михася. Він тепер біденький вчить ся... Най по ще...

— Як „най“ то „най“ — відповів Савка і наостривши довгий ніж, вийшов в сїни, закликав паробка, вивів иншу товсту безрогу з хліва, звалив єї з ніг і вправною рукою затопив відраву ніж у серце. Ніколи було безрові і закличати, як випадає. А Михась вибіг з мискою у сїни тай підставив єї на кров, що бухала з безроги. Инша дитина може би й не дивила ся на таке, а Михасеві байдуже, він до того звик. Упоравшись з тим, скочив до хліва, подивити ся на Зіркатого; а Зіркатий, видко, і не знав, з якої біди виратував его Михась, запахав рило у соломі і дрімав собі, як би нічо. Подивив ся на него Михась, пожалував і вийшов.

Навкучила ся ему книжка, страх! як надоїла! Мама нічого не розуміє, а все каже: „вчи ся і вчи ся!“ Дяків брат спокою ему не дає, щодня приходять. А вуйко Сторонський скличе не раз Михася і Андруся до купи тай випитує їх — ба се, ба те, а того ще не знаєте, а се навчіть ся! І вже за тою наукою ні на торг мама Михася не пускає, ні на улицу, нігде. Одна ще тільки надія — на тата, що не пустить его до Львова, тай він лишить ся дома. А маму то вже й переговорити годі. „Мусить — каже все татови — їти! Що ти, піяк, розумієш?“ Раз була й сварка за Михася, тато був п'яний тай трохи не вбив маму поїном. І все каже, що сина на чужі руки не пустить, у него дітий не копиця, хліба не годні, розганяти їх в хати по святі не годить

ся, най дома роблять. — Жінка от-от буде мати поміч з Геленки, а ему ніким буде колись виручити ся, за всім сам ходи тай ходи!

Все те Михась чув не раз і не два, і добре розумів, що батько за ним, а мама против него. І хоч мама тепер підчас вакацій дозирала его ще більше, як иншими часами, справила ему навіть ковчирки до сорочки, яких перше ніколи не носив, і червону красну краватку, а збирала ся справляти нове убранє, черевики і нові сорочки, щоби мав у Львові цілу виправу, все-ж він чув якийсь жаль до мамі, а тато був ему миліший.

Раз мамі не було, а тато прийшов троха підпитий до дому; прийшов тай став собі над Михасем. А Михась щось писав. Стояв-стояв так Савка з добру хвилю, а потім як вольме Михася в обійми і ну его цілувати, жалібними голосами примовляти — а сльози ему аж на вуса капують. Михась то бачить тай собі в плач. А Геленка собі і Стасю собі і найменчий синок также — так всі розревіли ся, що Господи! Здавало би ся: самі свої, то їм жаль за Михасем, нема дивоти, але-ж бо й стара слуга Ганка як зрозуміла, о що їй жаль зробив ся, що панчик леда день відіде. Аж тут приходять на те все сама Савчиха в хату, дивить ся: чоловік Михася обнімає, з кишені цукорки виймає, дає синові, а сам тільки хлипає. І діти також. Подивила ся Савчиха, зрозуміла все, прискочила до Михася, зняла его з колін тата та ще й крикнула: „Чо мені дитину розпускаєш? Най учить ся! за-

жи собі співати "Вічна пам'ять!" Інших інстанцій для Русина уже нема!

Русин такий скромний, що собі ані троха не вірить, себе ані троха не цінить. Не змилює ся Господь і не переведе виборів в користь п. Романчука, то п. Романчук і всі його прихильники не мають надії на себе, не жадають нічого від своїх і всю вину неудачі спихають на других. Всі ті знані прикмети наші потверджує як найліпше згадана поезія.

Та німецька брошура, з котрої ми сю поезію взяли до пояснення, безпечно вияснить чужинцям багато дечого ненормального в Галичині, але що она разом і нам перед „світом“ стане за свідомство убожества — се також більше, як певна річ!

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 6. лютого 1896. р.

Іменования. На останнім засіданні черновецької ради міської іменовано інженера Людвика Веста над'інженером, а будівничого ад'юнкта Морица Біркенгальта інженером при міській уряді будівничим.

Перенесення. Нотар Іван Тишецький перенесений з Старої Соли до Микулинців.

Конкурс розписаний на посаду учителя в Іпотештах в сучавському повіті з рускою викладовою мовою, а німецькою і волоською мовою яко предмети. Речинець до 10-го марта с. р.

З буковинського сойму. В доповненню до вчерашнього справоздання додаємо, які запомогли одержали черновецькі рускі товариства від сойму. Отже сего року без ніяких суперечок (такіх як торік були) товариство „Народний Дім“ одержало субвенцію в сумі 300 зр., „Руска Бесіда“ 200 зр., „Руска Школа“ 200 зр., а „Товариство руских жінок“ 400 зр., разом 1100 зр. Тільки-ж запомогли одержали і волоські товариства. Окрім того дістав наш земляк маляр-артист Микола Івасюк субвенцію 500 зр. для дальшого образования. Слідуюче засідання сойму відбуде ся дня 7-го с. м. На порядку деннім стоїть між иншим справоздання виділу краювого з його діяльності

на поли шкільництва і бюджет крайовий на 1896 р.

В справі еміграції оголосив др. О. Олеськів таке письмо: „З уваги на те, що множество людей приїждить тут до мене, видаючи непотрібно гроші на подорож до Львова, по такі інформації, котрі знаходять ся виразно подані в моїй книжочці „О еміграції“, (з котрої ми подали були зміст в ч. 7. *Буковини*) заявляю, що інформацій в справах еміграційних уділяю тільки листовно. Увідомляю заравом всіх, що вільний переїзд до Бразилії цілковито і на все знесений, що емігрувати на ґрунт до Канади можуть лише ті, що мають на родину що найменше 1000 (тисяч) зр., так що для бідніших не остає нічого иншого, як їхати на зарібки до Сполучених Держав поодиноким робучим людям; на то потреба около 150 зр. на особу. *Др. Йосиф Олеськів.*

З руских товариств. Новий виділ „Прогресиві“ уконституував ся в той спосіб, що заступником голови вибрано о. Ал. Тороньського, директором канцелярії д-ра К. Левицького, редактором видавництва дир. о Борковського, касиром о. Темницького, контролером Петра Огоновського, економом А. Дольницького, бібліотекарем К. Паньківського, секретарем академіка В. Гнатюка, референтом для філій і читалень Гр. Врецьону. — Виділ „Народної Ради“ уконституував ся, вибравши заступником голови В. Нагірного, секретарем д-ра М. Лагодінського а касиром о. Ол. Стефановича.

В Лубні (Leoben) в Стирії заклали рускі студенти, слухачі тамошньої гірничої академії, окреме руске товариство „Чорногора“. Головою єсть Петро Лисенецький, справником Орест Авдикович.

Коломийські руско-народні товариства приготували на 1. марта с. р. концерт в честь Швеченка.

Віче радикалів має відбутися дня 19-го с. м. в Устриках нижніх, добромисловського повіту, в гостинниці Володимира Петровського.

Електричне освітлення в Чернівцях буде сеї неділі вже цілком певно заведене. В суботу дають в театрі п'єтку „Мікадо“, і того вечора буде театр перший раз електрично освітлений. Також музичне товариство зробило вже з закладом електричним умову і можна надіятися, що ще сего року відбудуть ся вечерки при електричному освітленню.

Новий статут міста Львова, ухвалений вже радою міською і галицьким соймом, вернув з міністерства неполагоджений, бо в статуті не є

докладно зазначена роль і функція делегатів. Отже статут мусить ще раз прийти до ради міської і сойму, а опісля піде знов до міністерства.

Гарний приклад нашим селянам дало село Залуче над Черемшом, снатицького повіту. Там відбуло ся недавно громадське віче, на котрім було 400 господарів. Селянин Роман Кузенко порадив засновати громадський шпихлір (гамбар), до котрого пристало зараз 86 членів, а сї вибрали до управи шпихліря 4 господарів. Рішено також заложити в селі християнську крамницю, і сю гадку переведено вже в діло. До шпихліря позичили вже члени 25 1/2 корців збіжжя і будуть селянам в потребі позичати за малий процент. На вічу піднесено гадку завязати касу позичкову, котру певно також заложать. — Друга знов громада, Іспас коло Коломиї закупила від тамошнього властителя більшої посілості Н. Аґонсовича і инших 1200 моргів домініальної землі з усіма правами. Нові властелі-селяни розібрали старий двір, що розпадав ся і рішили побудувати на тім самим місці новий під назвою „Народний Дім.“ В тій цілі купують вже від камери матеріял. Буде то більший будинок, в котрім найдуть поміщене: громадська канцелярія, крамниця, читальня, саля для громадських зборів і для забав для молодіжи в дни, коли вільно танцювати, по вечірні. Буде там приміщений також громадський шпихлір. Всі ті порядки завдячує громада Іспас тверезості, котра вже від довгого часу там заведе ся.

Підземні дроти. Електричний трамвай у Львові, котрий доси послугує ся протоками, що йдуть понад улицями міста, одержить вкортці проводи підземні. З уваги на естетичний вигляд улиць, а заравом з уваги на конфлікти з телефонами і телеграфом, буде усунена д्रोїнової сіти в повітря дуже пожаданою зміною для столиці Галичини. Ся відомість повинна заінтересувати радних міста Чернівців в хвили, коли власне має закладати ся електричний трамвай в столиці буковинській.

На вечорі з танцями в черновецькій офіцирській касині дня 8. с. м. заповів свій приїзд Архикнязь Петро Фердинанд. Заряд офіцирського касина просить нас повідомити запрошених на вечорі гостей, щобі були ласкаві приїхати до касина найпізніше о год. 8. мін 45.

Вдовин гріш. На зборах черновецької читальні польської рішено що року поминати богослуженням пам'ять Петровелі Коритинської, котра померла торік у вересні. Була то 80-літня старушка вдова, котра — хоч сама була неможна — через довгі літа складала крей-

раз професор до него приїде“. Сів Михась як туман за книжку, а Савка склонив голову на кожух, вилонив ноги на „банкетель“ тай гнетъ заснув з великого горя. Втихомирила Савчиха розплакані діти, а сама пішла до стодоли ніби то за половою для худоби і там як сіла на сноп, то сама з пів години плакала так жалібно, що Господи! Дуже вона любила того Михася, як і всі діти свої.

Чим ближше надходив день від'їзду сина до Львова, тим Савка робив ся щораз більше мовчавим; бодай про сина з жінкою не говорив. Розмалявав він про него з иншими людьми, міркував собі і сак і так, і виміркував, що раз: жінці не потрафить відрадити, а друге: може би й не треба відраджувати, дати Михася до вищих шкіл. От Гринченків син є „кебондвом“, а Заступи „адіюнком“, ну, а хоч би тітки Сторонської син буде вже від осени професором. Все то і для фамілії красно і самій дитині не гірка година. Не буде потребувати мучити ся, по ярмарках їздити, з хлопцями сварити ся, — все що готовий гріш на декрет, то не то що зарібки. Раз а, другий раз нема.

І як отаке Савка виміркував, то вже спокійно придивляв ся заходам жінки коло виправи для Михася. А навіть сам зняв з цівяха віпсований старий „дизгарок“, заніс до годинникаря, дав направити, а по направі дарував его Михасеві. аби его удобрухати, щобі не бояв ся їхати до Львова. На що ему, Савці, буде без

потреби висіти „дизгарок“ на стіні, коли сам має новий, а дитині можна втіху зробити?

Михась, хоч і як рад дизгаркови, почув ся нараз безпомічним, побачив, що ему викруту нема. Перед від'їздом то він що вийшов на місто, то зарав вертав, смутний-смутний, аж Савчиці жалъ було дивити ся на дитину; що загляне у хлів до Зіркатого, знов вийде невеселий. І не можна ему ніякої радоньки дати, так дитина зажурила ся. Бачить то Савчиха і потайки сльози втирає, але перед хлопцем та перед чоловіком жалю не показує, аби й їм жалю не завдавати.

На нараді у старих Чупських рішили всі, щобі сам Савка відвіз сина до Львова; все він у Львові борше визнає ся, він там уже бувалий, а Микола Сторонський що треба то покаже, як і куди. Що чоловік то не баба; баба собі ради у Львові не дасть; ще загубить ся з дитиною, або єї хто обкраде, так як обікрали раз Дутчиху. А до того Савка, мав ще й інтерес до львівських різників, то ему і на ручно. Дутчиха мала вбрати ся до „колеї“ на другий день разом із Сторонським, бо ще Андрусеві сорочок не випрасувала і швець черевиків не зробив на час — то припізнала ся троха.

Сонце що йно пішло з полудня, як Савчиха виправляла свого сина до Львова. Отак ще, доки віз з кінями стояв на підвірю, то ще мати держала ся, не плакала. Та як побачила, що мама, стара Чупека, обтирає сльози, а па-

робок сідає уже на вія, так гірко заплакала, що вже сльозам не було ні стриму ні розради. Діти собі в плач, Савка тільки очима кліпає (вилив уже децю), бабуса благословить внука, а він усіх по руках цілує тай плаче гірко також. Вже паробок тріснув батоґом і Савка примостив ся на возі, а мати ще стає на сирихи колеса, та обгортає сина, аби не перестудив ся, каже чоловікови пильнувати его в ночі; а бабуса з глибокої кишені витягає дві шістки і дає ще Михасеві „на оріхи“.

— Ну, їдь уже раз! — приказує старий Чупський погоничеві нетерпеливо.

І погонич рушає. Віз викочує ся скоро з підвіря, на котрім остають ся заплакані жінки і діти, мовчать якийсь час, а потім втихомирюють ся і входять до хати. Лише мати дивить ся ще з дороги довго за від'їжджаючим возом.

Савка закутив собі „вірджина“ і їде містом гордо. „Куди?“ — питають ся его знайомі. — До Львова Михася вежу — відповідає Савка. — „До шкіл?“ — Аякже! — „Дай Боже щасливо!“ — Дай Боже; дякую за добре слово.

А коні женуть скоро; от уже й роґачку минають. Михась сидить заплаканий против батька, не знає, що з собою почати. Бере він, винимає яблуко з кишені, їсть тай якось і плакати забуває. Все ще тато єсть коло него, то ему здає ся так, як би дома був.

царі, щоби лишити по собі якусь пам'ятку для польської читальні. І справді перед смертю передала для товариства сто зр., котрі призначено на будову польського дому. Прекрасний се приклад патріотизму.

Замість промов. Англичани дуже практичний нарід; новий доказ того дали сим, що запровадили тепер новий, дуже пожаданий звичай при різних бенкетах. Замість виголошувати бесіди при забавах і бенкетах, учасники друкують їх уже наперед і розсилають їх запрошеним гостям в чорно оправлених книжечках. При бенкеті вносить господар дому або, коли річ діє ся в публичнім льокалю, уряджуючий бенкет здорове одно по другім. При найчисленніших тоаствах можна з ними упорати ся за пів години.

Незвичайна товстість. В Берліні померла вими днями 17-літня дівчина, дочка одного шинкаря, що важила 312 фунтів. Товстість дочки була добродійством для вітця, котрий мав все повно гостей, цікавих оглядати її. Дівчина впрочім була досить хороша. Она мала намір показувати ся в берлінськй музею, але родичі не хотіли на то пристати. В останнім часі так згрубіла, що вже не могла виходити з хати.

Персонал ветеринарийний в Австрії більшає з кожним роком. В 1890 р. було ветеринарів 760, в 1892 р. вже 863, а в 1893 р. 889. З них припадало на Чехи 247, на Долішню Австрію 177, на Галичину 130, на Мораву 100, на Сирію 61, на Тироль 30, на Буковину 20, по 13 на Горішню Австрію, Зальцбург, Каринтію і Країну, а ледви по кількох на Далматію і Побереже.

Нігті і темпераменти. Однй лікар, котрий багато займав ся студіями психологічними, робить такі уваги. Люди з широкими нігтями суть спокійного характеру. Ті, котрим нігті ростуть скоро, любують ся в багатстві. Меланхоліки і холеріки мають безбарвні нігті або сірі, а у холериків бувають они все червоні. Малі нігті характеризують людей обмежених, зарозумілих і упертих. Розумні і освічені люди мають округлі, або еліптичні і випуклі нігті. Вузкі нігті означують людей амбітних і сварливих. Білі плямки на нігтях корожають, в противенстві до знаного пересулу, нещасте. Але те все не треба собі дуже брати до серця чи до голови...

Убийство. З Чорткова доносять, що знайдено вже убійника родини Шудманів в Калинівщині. Є ним столяр з Білобожниць Яків Сулима. У него знайдено плащ, котрий є вла-

стністю убитого Шудмана. На вид трупів признав ся Сулима, як убив цілу родину. Їго відвезено до суду в Чорткові, але там він цофнув всі свої визнавання. Їго вина є майже цілковито докавана.

Помер у Львові Йосиф Опалек, директор рускої народної школи ім. Маркіяна Шашкевича, в 50-ім році життя.

Наука, штука і література.

—о—

Друге число „Зорі“ з сего року богате змістом так як перше. Складає ся з таких статей: Поезія В. Сивенького и з. У-країна (марш). Оповіданє Мих. Коцюбинського: Для загального добра (продовженє). Поезія Якова Щоголева: Зимовий ранок. Повість Д. К. п. а. Даремна надія (продовженє). Поезія Т. Галіпа: Убогий край. Василь Чайченко, котрий тепер виступає вже із своїм дійсним прізвищем Б. Грінченко, почав у сїм числі подавати переклад Шілерової: Марії Стюарт. Богдан Лепкий подав тут свій переклад поезій Конопницької. Василь Лукич подає переклад статі І. Ролле: „Жінки при Чигиринськй дворі в другій половині XVII віку“. Далше читаємо інтересні листи О. Я. Кониського з Криму, ко-нець статі В. Щурата про Франка; оповістки і критичні замітки, фейлетон В. Щурата п. а. „Світла й тіні“, коротку житєпись Миколи Сумцова (до портрета), богату хроніку і бібліографію. Ілюстрації в сїм числі такі: прекрасний малюнок Ос. Брандта з козацького життя: Пієня побіди, портрет Миколи Сумцова і хати в Турадах коло Жидачева. Передплата на „Зорю“ вносить на цілий рік 7 зр. Адреса адміністрації „Зорі“ у Львові, ул. Академічна ч. 8.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

з дня 6. лютого 1896 р.

Відень. Долішно-австрійське намістництво заборонило привіз безрог в Буковину до Долішньої Австрії задля сконстатованої зарази.

Будапешт. Міністер Голуховський і всі австрійські міністри вернули вчєра вечером до Відня.

Будапешт. Доносять, що переговори в справі угоди поки-що закінчено, а при мінци лютого будуть далше проваджені у Відні. Між тим розправи будуть вести ся письменно

Прага. В комісії для внесення що-до утворення національних курій заявив вчєра заступник правительства, що правительство годить ся на принципіальну сторону внесення пос. Шлевінгера і візьме участь в нарадах. Справоздавець пос. Рус підносить радо прихильне становище правительства і вносить прийняте 1-го артикулу. Пос. Герольд заявив, що Молодочехи з самого початку відкинули цілий проєкт. Пос. Шлевінгер дуже задоволений а заявленя правительственного комісаря. В спеціальнойній дебаті виїс правительственный комісар стилістичні зміни. Вкінци прийнято арт. 1 і 2 проєкту.

Бреґенц. Сойм закінчено трикратним окликом в честь цісаря.

Кове. Вчєра відбули ся похорони князя Баттенберґа з військовими почесностями.

Атени. Парлямент вибрав Займиса на свого президента.

Софія. Болгарські часописи „Мір“ і „Прогрес“ потверджають вість, що російський цар буде хрестним батьком при переході кн. Бориса на православіє; єго буде заступати мабуть російський генерал. Всі міста пригортають ся до великого торжества.

— Як будете різати Зіркатоґо, то мені даєте знати; то гроші мої — каже до тата.

— Добре, добре — так батько — я того не хочу. Іно, аби ти вчив ся. Кожушок тобі справляю.

— Але єго би ще можна підгодувати — замічає син.

— Кого? — питає ся задуманий батько.

— А Зіркатоґо. Він ще їсть.

— Ну-ну, якоесь то буде; не жури ся ти ним...

А на небі сонечко пішло геть з полудня, і хоть то вже по першій Пречистій, а пекло такж добре. На гостиниці пил клубами вєть ся довкола воза, залітає Савці в ніс і в горло, від чого оно єму дуже висихає. Так висхло єму, що він в Новім Язові мусів заліти з воза і вєтупити до коршми. Пиво було недобре, та все Савка трохи захолюдив ся, горло промив. Випив, заплатив, закупив згасле цигаро і далі в дорогу! Іде він, іде, а ту троха й вітер вієв ся і порохом мете Савці просто в лице. Сплюнув Савка раз і другий і зараз таки в селі Склі вєтупив знов до коршми. Найшов там знайомого і забалакав ся. Так забалакав ся, що казав погоничеві дати коням троха сіна, оттак лиш жменю, аби дармо не стояли, а сам випив зі знайомим по гальбі тай синові дав склянку.

Випив Михась склянку пива і вийшов з коршми. Дивить ся у сторону до дому, не видко нічого, іно гостинець і поля. Нагадав собі

маму і зробило ся єму дуже жаль. А як нагадав собі ще й незнайий Львів, то до того і страшно єму стало. От він, не багато думаючи, як дурний хлопчиско, тихцем ніби так собі гайда на гостинець, оглянув ся раз і другий, чи батько не бачить або погонич, скочив у рив і давай чимкорше втікати до дому. Біжить, біжить, аж задихав ся. Ту і страшно єму перед батьком, а вертати ніяк не хоче ся, за ніякі гроші. Там дома певно мама плаче за ним, а Михасєви жаль і за нею і за Гелєнкою і за Стасєм — ні! треба вертати ся до дому. Може то ще якоесь мине ся; як прийде до дому, як стане просити, то мамі зробить ся жаль і она єго вже не пустить до Львова.

Так та думка засіла хлопцеві в голові, що він біг тай біг, не припочиваючи, аж добіг до Нового Язова. А вже було смеркло ся і ніхто єго не бачив, а хоть і бачив, то яке там було кому діло до хлопця? Михась що підбіжить кусень дороги, все оглядає ся, чи не здогоняє єго батько кіньми, але батько не їде, воза не видко. Однак страх таки бере хлопця і він їде таким кроком, як старий. Минув уже Новий Язів і вийшов в поле. На дворі щораз темнійше, Михась добачує ту і там ніби зайців, ніби якихсь страпоудів, аж мурашки йдуть єму поза плечі, але він не такий боязливий, щоби вєчером лякав ся ходити.

Такі і подібні думки снують ся єму по голові, мішають ся одна з другою та підганяють єго в ході. Втомив ся хлопчиско, аж піт

єму виступив на чоло. Але хоч уже до дому не далеко! От у пїтьмі видко з горбка світла в місті, ще з пів години і Михась буде дома.

Минає пів години і втомлений Михась стоїть перед вікнами своєї хати. Дивить ся, що мама робить. Сидить під печєю, наймолодший син на колїнах, тай від часу до часу обтирає очі. А Гелєнка коло неї. Щось говорить, але на двір не чути. Що тут робити? Чи входити до хати, чи ні? Ану-ж мама буде бити?...

Думає так Михась хвилю-дві і входить тихцем у сїни.

— А хто там? — питає ся з хати Савчиха.

А Михась і боїть ся відповісти і боїть ся двері отворити.

— Подивино ся, Ганко; там щось в сїнях рушило ся, чи що таке! — каже Савчиха до слуги.

Отвирає Ганка двері, а Михась шустє! і сховав ся за бочку. А в Ганки аж душа за-холола.

— Сьвят-сьвят-сьвят! — наже — чи не Михась то?!

(Далше буде).

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 3-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . . від	7.20 до 7.40	від 7.50 до 7.60
Жито "	6.— " 6.40	" 6.20 " 6.30
Ячмінь "	5.— " 6.—	" 5.50 " 5.75
Овес "	5.20 " 5.40	" 5.05 " 5.15
Ріпак "	8.25 " 8.75	" 8.75 " 9.—
Горох "	5.— " 8.—	" 5.— " 6.—
Вика "	4.75 " 5.—	" — " —
Льнянка "	— " —	" — " —
Біб "	— " —	" — " —
Бобик "	4.75 " 5.—	" — " —
Конюшина чрв. "	30.— " 40.—	" — " —
Конюшина біла "	40.— " 55.—	" 27.— " 31.—
Конюш. шведск. "	30.— " 38.—	" — " —
Бмиш "	— " —	" — " —
Анаж "	— " —	" — " —
Кукуруза "	5.20 " 5.50	" 5.— " 5.10
Хміль 30.— до 50.— злр. за кїло у Львові і оковита за 10,000 літрів	14.—15.—	

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства
виходить не

З НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обемі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р.
чвертьрічно 1 р. за границею (задня знач-
них коптів пересилки) річно 8 рубл., пів-
річно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану

Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом
за 9 злр.

— 3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 злр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ

I ОПОВІДАНИЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Між народ, пов. М. Школиченка. — У Львові 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Грішники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Панаса Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том. I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 злр. 50 кр.
23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрий Коссован, проба критичного розбору автобіог. его повістей і житєписи нап. Олек. Колесса, — У Львові. 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруля. Сто тисяч. Безталанна. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).
Всі повисші твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропигійській.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирю-
ючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70
кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках.
Просимо жадати сей загально улюблений
домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment z котвицею

і приймати з осторожністю лише флак-
ки зі зланим значком охоронним „Котвиця“.
бо лише ті правдиві.

Аптика Ріхтера

під золотим львом у Празі.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц.
к. міністерства справ внутрішніх
з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх чле-
нів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме про-
тив шкідливого впливу під найприступнішими умовами
і почислює можливо найнижші премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і ви-
плачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділені агєнції в місцевостях, де нема
агєнтів „Дністра“, приймають ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і сьвят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „Б У К О В И Н У“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року як о премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

Видає тов. „Руска Рада“ в Чернівцях.

Відповідає за редакцію Осип Маковей.

З друкарні Г. Чопца.

